EVA J. STENSRUD

POHJOISET SAAGAT

TYTTÖ HAMARISTA

Pimenevät yöt

SAGA EGMONT

5

Eva J. Stensrud

Pimenevät yöt

Tyttö Hamarista 5

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Jenna Kulokivi

Saga Egmont

Pimenevät yöt – Tyttö Hamarista 5

Suomentanut: Saga Egmont
Editoinut: Jenna Kulokivi

Alkuteos: *Nettene mørkner*

Alkuteoksen kieli: kirjanorja

Copyright © 2017, 2026 Eva J. Stensrud ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727221489

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland
Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Ketkä esiintyvät kirjassa 5:

Inger Marie Berg Olsen, alias *Ingmar* – hamarilaistyttö ja opiskelija
Elisabeth – Inger Marien äiti, kotiäiti
Per – Inger Marien isä, Hamarin sairaalan ylilääkäri
Anders – Inger Marien kaksoisveli, lääketieteen opiskelija
Anna – Inger Marien nuorempi sisar, Hamarin katedraalikoulun oppilas
Knut – Inger Marien nuorempi veli (kuollut)

PERHE ALSTADHOVISSA VESTBYGDASSA, STANGESSA:
Edvard Berg Olsen – Perin vanhin veli, maanviljelijä
Rose – hänen vaimonsa
Viktor – heidän poikansa, maatilan perillinen
Karl – asetettu Kjell-sedän tilan perilliseksi Brandstadiin

HEIDÄN TYÖNTEKIJÄNSÄ:
Magda – keittäjä ja taloudenhoitaja
Beate – karjakko
Svein – agronomi/puuseppä, naimisissa Beaten kanssa
Johan ja *Gudbrand* – maatilan työllisiä

PERHE BRANDSTADISSA VESTBYGDASSA, STANGESSA:
Kjell Berg Olsen – Perin toinen veli, maanviljelijä
Edna – hänen vaimonsa

MUITA:
Mia Willander – Inger Marien tuntematon täti, Elisabethin sisar
Lars Nilsen – Inger Marien entinen poikaystävä
Jonas Holt – näyttelijä
Hermann Eriksen – oikeistopuolueen kansanedustaja
Clara ja *Olaug* – Inger Marien naapureita Kampenin kerrostalossa
Rakel Sandler – entinen opettajatar
Lea Sandler – Rakelin tytär, Inger Marien ystävä
Sisken Hansen – Inger Marien ystävä
Signe Klausen – perheystävä, asianajaja
Astrid Kraft ja hänen poikansa *Tom* – perheystäviä
Henrik Moe – Britannian salaisen palvelun agentti
Helmut Lutter – saksalainen upseeri
Irmgard Schmidt – toimistovirkailija Victoria Terrassella
Gudrun – toimistovirkailija Victoria Terrassella
Max Schultz – saksalainen upseeri
August Bruckmann – saksalainen upseeri
Petter Nedregaard – norjalainen natsi ja ideologian kannattaja

Wilhelm – saksalainen karkuri

Tähän mennessä tapahtunutta:

Inger Marie vierailee tätinsä Mian luona. Molemmat ovat järkyttyneitä siitä, kuinka paljon he muistuttavat ulkoisesti perheenjäseniään. Mia on kuuluisa taidemaalari, joka maalaa peitenimellä Martin Wilde. Inger Marien äiti on valehdellut tädin olevan hullu. Mia selittää, että erimielisyydet johtuvat isoäidin perintöjärjestelystä, jossa hän peri kaiken.

Inger Marie tuntee jatkuvasti, että joku tarkkailee häntä, mutta ei saa selville, kuka niin tekee. Hän saa Liesliltä näkymättömällä musteella kirjoitetun kirjeen. Liesl kuuluu Saksassa toimivaan *Sininen orvokki* -vastarintaryhmään. Inger Marie tutustuu myös naapureihinsa Claraan ja Olaugiin.

Hamarissa on ulkonaliikkumiskielto. Per ja "Hamar-ryhmän" jäsenet haluavat perustaa laittoman sanomalehden. Per on huolissaan Max Schultzin mielenkiinnosta perheeseen.

Opetus Taideakatemiassa alkaa. Lars kirjoittaa ja pyytää anteeksi käytöstään. Ingmar vastaa torjuvasti. Eräänä päivänä Inger Marie näkee Jonas Holtin, ja tunteet näyttelijää kohtaan heräävät

uudelleen. Hermann Eriksen lähestyy ja ahdistelee Inger Marieta, mutta tämä torjuu miehen.

Anders ajattelee Leaa – ja Siskeniä, joka suuteli häntä Domkirkeoddenin tanssien jälkeen.

Henrik Moe osoittautuu brittiagentiksi. Hän pyytää Inger Marieta työskentelemään heille ottamalla vastaan työpaikan saksalaisten päämajassa, Victoria Terrassella.

Inger Marien äiti hyväksyy sen, että Inger Marie haluaa opiskella taidetta. Inger Marie kertoo, että Lars oli lähellä raiskata hänet ja siksi suhde on ohi.

Ingmar, Anna, Lea ja Sisken ovat tansseissa, ja saksalaiset ja NS-mies Petter Nedregaard häiriköivät heitä. Karl pelastaa heidät ja ajaa heidät kotiin.

Gestapo pidättää Perin. Häntä kuulustellaan lääkevarastosta ja paljastuu, että saksalaiset ovat ottaneet karkuri Wilhelmin kiinni. Per kiistää kaiken, mutta hänellä ei ole aavistustakaan siitä, että saksalaiset tietävät mökistä. Per lähettää Ingmarille viestin lääkevaraston siirtämisestä. Inger Marie ottaa yhteyttä "Hamar-ryhmään" ja yhdessä ryhmä siirtää varaston. Saksalaiset saapuvat pian sen jälkeen, mutta eivät löydä mitään. Edna-täti on paljastanut, että Per omistaa mökin ja missä se sijaitsee. Edna on saanut viran NS:n palveluksessa. Hän vihaa Rosea, koska tämä "varasti" häneltä Edvardin, kun he olivat nuoria.

Petter Nedregaard saapuu takavarikoimaan kuorma-auton, ja hänen katseensa kiinnittyy Annaan.

Per siirretään Møllergaten yhdeksääntoista Oslossa. Epätoivoissaan Ingmar etsii käsiinsä Henrik Moen. Henrik ottaa yhteyttä asianajajaan, jolle sallitaan tapaaminen Perin kanssa. Kyseessä on perheystävä Signe Klausen Romedalista. Elisabeth asuu toistaiseksi heidän luonaan.

Ingmar suostuu työskentelemään briteille. Hän ilmestyy Victoria Terrasselle ja tapaa Helmut Lutterin ensimmäistä kertaa.

– *Fräulein Inger Marie Berg Olsen*?

Inger Marie nyökkäsi ja joutui peittelemään hämmästystään. Miehen silmät olivat syvän ja voimakkaan siniset, ja niitä kehystivät pitkät tummat ripset, jotka olivat jyrkässä ristiriidassa vaaleiden hiusten kanssa. Suu oli leveä, huulet kapeat ja kiinteät. Posket olivat korostuneet, ja kun mies hymyili hänelle täydellisillä valkoisilla hampaillaan, Inger Marie huomasi, että tällä oli hymykuopat.

Siinä oli kaunein mies, jonka hän oli koskaan nähnyt.

Mies nousi ylös ja käveli häntä kohti. Tämän vartalo oli pitkä, hoikka ja sopusuhtainen. – *Willkommen in Victoria Terrasse, Fräulein.* Olen rikosasiainsihteeri Helmut Lutter.

Luku 1

Victoria Terrasse, Oslo, maanantai 21. lokakuuta 1940

Pitkä upseeri nousi tervehtimään Inger Marieta. Hänen kädenpuristuksensa oli lämmin ja luja, ja kasvot syttyivät, kun hän hymyili. Inger Marie tuijotti miehen ystävällisiä kasvoja ja tunsi, kuinka hänen sydämensä syke alkoi hitaasti rauhoittua.

– *Bitte*. Helmut Lutter teki eleen kohti tuolia. – Sopiiko teille, jos puhumme saksaa?

– Totta kai. Inger Marie kohtasi miehen katseen ja vastasi hymyyn.

– Olette siis hakenut työpaikkaa toimistostamme. Saanko kysyä miksi?

Inger Marie oli valmistautunut siihen. – Tarvitsen tuloja opintojeni ohella, herra Lutter. Vanhempani maksavat opetukseni, mutta eivät tarvitsemiani materiaaleja. Ne ovat melko kalliita.

– Ymmärrän. Ja olette naimaton?

– Kyllä.

– Kihloissa?

– Ei, en ole.

Mies kohotti kulmakarvojaan. – Olen yllättynyt. Kaltaisenne kaunis nuori nainen. Hän sanoi tämän neutraaliin sävyyn, ikään kuin olisi vain todennut tosiasian. Sitten hän kumartui kirjoituspöydän ylle ja antoi katseensa liukua pitkin edessään olevaa paperiarkkia. – Näen lähettämistänne papereista, että puhutte ja kirjoitatte sujuvasti saksaa ja että osaatte käyttää hyvin kirjoituskonetta. Tässä lukee kahdeksankymmentä lyöntiä minuutissa. Se on vaikuttavaa. Olette myös opiskellut saksan kieltä, historiaa ja kirjallisuutta. Kuka on suosikkikirjailijanne?

– Goethe, Inger Marie vastasi epäröimättä. – Pidän hänestä kovasti. Kirjoitin hänestä myös tutkielman.

– "Politiikassa ihmiset heittelehtivät puolelta toiselle kuin sairasvuoteella…" Lutter piti tauon ja kohotti kulmiaan Inger Marien suuntaan.

– "…siinä toivossa, että makaisivat paremmin", Inger Marie päätti Goethe-sitaatin, ja mies nyökkäsi hyväksyvästi. – Entä herra Hamsun? Mitä mieltä olette hänestä?

– Valitettavasti en ole vielä ehtinyt lukea häneltä mitään. Pitänee laittaa se seuraavaksi lukulistalle. Inger Marie nojautui taaksepäin tuolissaan ja huomasi, että miehen toisella poskella oli näkyvissä hymykuoppa.

– Mitä mieltä olette hänestä ihmisenä?

Kysymys saattoi kuulostaa oudolta, mutta sitä se ei ollut. Inger Mariella ei ollut vaikeuksia ymmärtää, mitä sen takana oli. – En tunne Hamsunia henkilökohtaisesti, herra Lutter.

– Mutta olette varmasti lukenut hänestä? Sanomalehdet kirjoittavat hänestä melko paljon. Hänen persoonastaan käydään kiivasta keskustelua.

– Totta puhuakseni en välitä paljoa politiikasta. Inger Marien sydän takoi taas kiivaammin. Hän hymyili leveimmän hymynsä ja vilkaisi miestä toivoakseen anteeksipyytelevästi. – Olen tällä hetkellä enemmän huolissani opinnoistani.

– Ymmärrän. Mies katsoi häntä hetken aikaa sanomatta mitään. – Opiskelette siis maalaustaidetta.

– Kyllä.

– Oletteko taitava maalari?

– En osaa sanoa, mutta yritän jatkuvasti kehittää itseäni.

– Mitä teette vapaa-ajallanne?

– Yleensä maalaan, mutta joskus luen myös kirjoja.

– Sanotte, ettei politiikka kiinnosta teitä, mutta kuvittelisin, että kaltaisenne hyvin koulutettu nuori nainen on varmasti tehnyt päätelmänsä siitä, mitä maassanne tapahtuu?

Mies ei selvästikään halunnut luopua aiheesta.

Saksalaiset olivat luonnollisesti hyvin varovaisia palkatessaan norjalaisia työntekijöitä, eivätkä valintaprosessista vastaavat upseerit olleet typeriä. Kukaan, joka haki työtä Saksan päämajassa, ei voisi olla saksalaisvastainen, se oli itsestään selvää. Toisaalta saksalaiset olivat luultavasti myös tutkineet, oliko Inger Marie NS:n jäsen, joten ei ollut mitään järkeä keksiä sympatioita puoluetta kohtaan. Henrik Moe oli neuvonut häntä vastaamaan hänelle esitettyihin kysymyksiin mahdollisimman yksinkertaisesti. He olivat olleet varmoja siitä, että kysymys poliittisista näkemyksistä tulisi esiin muodossa tai toisessa, joten Inger Marie oli valmistautunut. Siitä huolimatta hänen suunsa tuntui kuivalta kuin autiomaa.

– En rehellisesti sanottuna tiedä, mitä ajatella, herra Lutter, Inger Marie sanoi kohauttaen olkapäitään. – Monet politiikan tapahtumat ovat piilossa keskivertokansalaiselta. Olen aina ihaillut

saksalaista kirjallisuutta ja kulttuuria, ja siksi päätin alun perin opiskella saksaa. Koen myös – täysin riippumatta kaikesta poliittisesta – että kansakuntiemme välillä on vahva sukulaisuus. Samalla en voi teeskennellä pitäväni siitä, että saksalaiset sotilaat miehittävät maatamme. Hän katsoi miestä silmiin. – En halua salata sitä, että en pidä Quislingistä ja siitä, mitä Norjan kansallissosialistit edustavat.

– Kuten monet muutkin norjalaiset, Lutter nyökkäsi. Hänen siniset silmänsä eivät paljastaneet, mitä hän ajatteli.

Oliko Inger Marie nyt pilannut mahdollisuutensa? Oliko hän menettänyt saumansa päästä sisään? Hän ei tiennyt toivoiko vai pelkäsikö hän hylkäämistä.

Lutter ei päästänyt irti aiheesta. – Uskokaa tai älkää, *Fräulein*, myös saksalaiset ovat samaa mieltä kanssanne.

Inger Marie teeskenteli yllättynyttä. – Niinkö? Kuinka se on mahdollista? Saksalaisetkin ovat kansallissosialisteja.

– Se on totta, mutta oletetaan, että Saksan valtion ja Norjan kansan välinen suhde olisi ollut vähemmän monimutkainen ilman Quislingiä. Mies madalsi ääntään: – Voin itse asiassa uskoutua teille, että me saksalaisetkin olimme yllättyneitä, kun mies sekaantui asioihimme. Teidän täytyy kuitenkin luvata, ettette kerro kenellekään. Lutter hymyili ja iski silmää, ja Inger Marie nyökkäsi.

– Lupaan sen.

– Kertokaa minulle perheestänne.

Pyyntö sai Inger Marien jälleen varuilleen. – Vanhempani asuvat Hamarissa, Inger Marie aloitti epätietoisena siitä, mitä mies jo tiesi. Hän oli aivan varma, että turvallisuuspoliisi oli tehnyt hänestä taustatutkimuksen, mistä Henrik Moe oli myös varoittanut häntä. Hän ei tiennyt, kuinka perusteellinen tarkastus oli

ollut. Tiesikö Helmut Lutter esimerkiksi sitä, että hänen isänsä oli saksalaisessa vankilassa? Olisi kai outoa, jos tämä ei tietäisi siitä? Olisiko silmiinpistävää, jos hän ei mainitsisi asiasta? Inger Marie päätti tunnustella.

– Isäni on ylilääkäri Hamarin sairaalassa ja äitini on kotiäiti, hän jatkoi. – Minulla on veli, joka opiskelee lääketiedettä, ja nuorempi sisko, joka käy lukiota.

Inger Marie epäröi, mutta päätti olla sanomatta enempää. Hän tutki miestä tarkkaavaisesti. Kysyisikö tämä lisää?

– Onko kukaan perheessänne poliittisesti aktiivinen vasemmistolainen?

– Ei, mutta minulla on täti ja setä, jotka ovat olleet NS:n jäseniä monta vuotta.

– Niinkö? Mitkä ovat näiden ihmisten nimet?

– Edna ja Kjell Berg Olsen.

– Vai niin. Entä vanhempanne ja veljenne?

– Kukaan heistä ei ole poliittisesti aktiivinen.

Inger Marie huomasi, ettei mies kirjoittanut nimiä ylös. Tämän katse liukui nopeasti sivua pitkin, ja sitten vaikutti kuin tämä olisi yhtäkkiä menettänyt kiinnostuksensa tekstiin. Inger Marien mielestä näytti siltä, että puolet arkista oli tyhjää. Jos siinä oli kaikki, mitä heillä oli hänen taustastaan, heillä oli täytynyt olla kiire tutkimuksia tehdessään.

Helmut Lutter nojautui takaisin tuoliinsa ja laittoi sormenpäänsä yhteen. – Meillä on käyttöä ihmisille, joilla on teidän taustanne, neiti Berg Olsen. Voisitteko aluksi työskennellä kahtena iltana viikossa? Työ koostuisi konekirjoituksesta, lyhyistä käännöksistä ja mahdollisesti lopulta myös tulkkaustehtävistä. Maksamme hyvin, voitte odottaa noin sataa Norjan kruunua kuukaudessa. Oletteko tyytyväinen siihen?

Inger Marien sydän hyppäsi. Arpa oli heitetty. – Tietenkin, hän sanoi. – Olen oikein tyytyväinen siihen.

– Sitten sovimme niin. Tulette työskentelemään Referat neljässä, mutta teidän on oltava valmiita auttamaan tarvittaessa myös muissa toimistoissa.

Inger Marie tiesi, että Gestapon Referat neljä kattoi sabotaasi- ja turvallisuuspalvelut. Hän oli liian hermostunut ymmärtääkseen ironian ja saattoi vain nyökytellä.

– *Fräulein* Irmgard Schmidt tutustuttaa teidät työhönne. Mies nousi ylös ja kääntyi huoneen takaosassa kirjoituskoneen ääressä istuvan naisen puoleen, ja tämä nousi heti seisomaan. – *Jawohl, Herr Kriminalsekretär*. Naisen kapea suu oli liikkumaton viiva tämän kasvoilla.

– Toivon, että olette tyytyväinen työhönne, neiti Berg Olsen. *Auf Wiedersehen.* Mies ojensi kätensä hyvästiksi.

Inger Marie tarttui siihen pökertyneenä. – *Auf Wiedersehen*, herra Lutter.

– Tässä on paikkanne. Irmgard Schmidt osoitti huoneen keskellä olevaa pöytää. Pöydällä jökötti kirjoituskone, ja lisäksi myös mustepullo, lyijykynä ja mustekynä, laatikollinen paperiliittimiä, hiilikopioarkkeja, rei'ityslaite ja nitoja.

– Odotan teidän työskentelevän ahkerasti täällä ollessanne. Ei höpötystä eikä hölynpölyä. Tulette ajoissa, lähdette ajoissa ja teette niin kuin käsketään. Toivottavasti ymmärrätte, kuinka onnekas olette.

Inger Marie halusi kysyä, miksi rikosasiainsihteeri oli valinnut hänet, mutta hän epäili, ettei neiti Schmidtkään tiennyt vastausta. Sen sijaan hän sanoi: – Olen hyvin iloinen, että sain työn, ja teen parhaani. Mitkä ovat työajat?

– Tiistaisin ja torstaisin kello viidestä yhdeksään. Toistaiseksi. Asiat voivat muuttua, että tiedätte. Irmgard Schmidtin ääni muuttui lähes uhkaavaksi, aivan kuin hän olisi halunnut estää kaikki vastaväitteet. Naisen katse oli terävä ja epäystävällinen, kun hän jatkoi: – Päivisin toimistotilaa käyttää saksalainen työntekijä, joten teidän on pidettävä se siistinä. Hän ei ole täällä tänään haastattelujen vuoksi. Voitte aloittaa huomenna.

– Kiitos paljon. Näkemiin. Inger Marie tunsi olonsa epämukavaksi, tarttui takkiinsa ja veti sen päälleen. Normaalisti hän olisi sanonut jotain mukavaa lähtiessään, mutta vilkaisu naisen sulkeutuneisiin kasvoihin sai sanat juuttumaan hänen kurkkuunsa.

Vikan ilma tuntui raikkaalta kuin lähdevesi. Inger Marie käänsi kasvonsa kohti taivasta ja katsoi vielä kerran rakennuksen monumentaalista julkisivua takanaan. Ensimmäinen askel oli otettu. Hän todellakin tekisi sen! Nyt kun Inger Marie oli astellut leijonan luolaan ja selvinnyt siitä vahingoittumattomana, hän tiesi, ettei tehtävä ollut mahdoton. Samalla hän pyrki hillitsemään liiallista itsevarmuutta. Se, mitä hän aikoi tehdä, olisi vaarallista. Hän tunsi jo pelon puristavan rintaansa, ja tuo pelko tulisi värittämään hänen elämäänsä tästä eteenpäin. Inger Marie työnsi hansikkaisiin puetut kätensä taskuihinsa ja lähti kävelemään länteen.

Frognerparken oli lähes autio sinä kauniina syyspäivänä. Kun Inger Marie ohitti sillalla olevat pronssiveistokset ja katsoi edessään olevaa kukkulaa, hän kuitenkin huomasi, että pieni joukko uteliaita ihmisiä oli kerääntynyt korkean kivipilarin juurelle, jonka parissa työskenteli kuvanveistäjä Gustav Vigelandin johtama kivimuurariryhmä. Korkeisiin rakennustelineisiin oli ehdottoman kiellettyä mennä sisään, joten oli tyydyttävä seisomaan ulkopuo-

lella ja kuuntelemaan sisältä kantautuvia ääniä. Inger Marie oli lukenut, että kivipilarille johtavaan leveään pyöreään portaikkoon oli tarkoitus tehdä lisää veistoksia ja että Vigeland oli saanut ne valmiiksi jo neljä vuotta sitten. Hän ei tiennyt, miksi veistoksia ei ollut vielä asennettu.

– Järkäle painoi alun perin kaksisataakahdeksankymmentä tonnia.

Inger Marie kääntyi ympäri ja näki Henrik Moen. Hänen sydämensä hyppäsi toiveikkaana. Henrik tervehti häntä ystävällisesti nyökkäämällä ja viittoi heitä kävelemään eteenpäin. Inger Marie seurasi miestä eikä sanonut mitään ennen kuin he olivat kaukana katsojista. Sitten hän ei voinut enää pidätellä itseään. – Onko Signe Klausen puhunut isälle?

Henrik pudisti päätään. – Häntä ei päästetty tapaamaan isääsi. Olen pahoillani, Inger Marie.

Pettymys valtasi Inger Marien, ja kun hän vihdoin sai taas itsensä puhumaan, hänen äänensä oli täynnä epätoivoa. – Mutta hänelle oli luvattu vierailu isän luona!

– Saksalaiset eivät näe asiaa niin. Ja heidän kanssaan on turha yrittää väitellä.

Inger Marie tunsi äkillistä pelkoa. – Hyvä luoja, luuletko, että saksalaiset ovat tehneet isälle jotain?

Henrik Moe pudisti päätään. – En voi uskoa sellaista. Tietääkseni saksalaiset kohtelevat vankeja hyvin, ruumiillisesti. Ainakin he ovat tehneet niin tähän saakka.

– Tähän saakka? Inger Marie tunsi kasvojensa venähtävän. Hän koki tarvetta huutaa ja joutui ponnistelemaan pitääkseen kasvonsa peruslukemilla. – Mitä me nyt teemme?

– Signe Klausen on jättänyt jo uuden hakemuksen. Häntä kehotettiin tekemään niin, ja hän soittaa sinulle pian. Henrik laski

Hengenvaarallisia salaisuuksia ja kohtalokkaita valintoja

Norja on yhä saksalaisten otteessa, ja Inger Marien elämä käy vaarallisemmaksi kuin koskaan. Vastarintatyö Gestapon päämajassa on haastavaa, eikä virheisiin ole varaa.

Berg Olsenin perhesiteitä koetellaan, kun pelko juutalaisten ystävien kohtalosta kasvaa ja natsit saapuvat Alstadhoviin kylvämään epäsopua. Moraalisten ristiriitojen keskellä Inger Marien elämään astuu vastustamaton Jonas Holt, joka sytyttää nuoressa naisessa intohimon liekin.

Tyttö Hamarista on osa Pohjoiset saagat -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.

Eva J. Stensrud on norjalainen kirjailija ja opettaja, joka on tunnettu erityisesti historiallisesta Tyttö Hamarista -sarjasta.

SAGA
EGMONT

ISBN 978-87-27-22148-9
9 788727 221489